

Решение № 323 от 2.10.2014 г. на ВКС по н. д. № 1048/2014 г., II н. о., НК, докладчик председателят Татяна Кънчева

чл. 354а, ал. 1, пр. 1, вр.
чл. 20, ал. 2 и ал. 4,
чл. 54 НК

Касационното производство е образувано по жалба на подсъдимия К. Г. Г. срещу решение № 302/21.05.2014 г. по внохд № 154/2014 г. на Пловдивския апелативен съд с оплаквания по трите касационни основания. При условията на алтернативност се претендира оправдаване на подсъдимия, връщане на делото за ново разглеждане или намаляване размера на наказанието.

Прокурорът от Върховната касационна прокуратура мотивира становище, че жалбата е неоснователна.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, за да се произнесе взе предвид следното:

С атакуваното решение е потвърдена присъда № 24/12.03.2014 г. по нохд № 183/2014 г. на Пловдивския окръжен съд, с която подсъдимият Г. е признат за виновен в това, че на 27.06.2013 г., като помагач умишлено улеснил извършителя Д. Ш. да придобие 1003 гр. марихуана на стойност 6018 лв. и след това, в съучастие с него, държал с цел разпространение същото високорисково наркотично вещество. На осн. чл. 354а ал. 1 пр. 1, вр. чл. 20, ал. 2 и ал. 4 и чл. 54 от НК е осъден на две години и шест месеца лишаване от свобода, условно с три години и шест месеца изпитателен срок и глоба в размер на 6000 лв. На осн. чл. 67, ал. 3 от НК съдът постановил по време на изпитателния срок подсъдимият да търпи пробационната мярка по чл. 42а ал. 2, т. 2 от НК за срок от осем месеца.

Първото оплакване на подсъдимия е за допуснато от първоинстанционния съд съществено процесуално нарушение- незачитане на разпоредбата на чл. 384, ал. 3 от НПК при решаване на делото със споразумение по отношение на подс. Д. Ш., което съществено е накърнило правото му на защита.

При проверка на материалите по делото, касационният състав установи, че жалбоподателят не е релевирал такова оплакване пред въззивната инстанция, чийто съдебен акт е предмет на разглеждане в касационното производство. Поначало, той и защитата му са прави, че когато споразумение за решаване на делото е постигнато в съдебната фаза на процеса, то се одобрява от съда само след съгласие на всички страни. От съдържанието на съдебния протокол в първоинстанционното производство от 25.02.2014 г. се установява, че съдът не е бил достатъчно прецизен и не е взел изрично съгласие от подс. Г. по чл. 384, ал. 3 от НПК. След изразената готовност от подс. Ш. и прокурора за сключване на споразумение е отразено единствено изявлението на защитника на Г. - адв. Т., че те няма да сключват споразумение. Дори и да е налице нарушение на процесуалните изисквания при решаване на делото по реда на глава 29 от НПК, определението на първоинстанционния съд, с което е одобрено споразумението може да бъде проверено само по реда на възобновяването, инициирано по искане на Главния прокурор.

Следващите възражения на защитата отново касаят първоинстанционния съдебен акт и са свързани с твърдения за непълнота на доказателствата- недопуснат от първата инстанция разпит на поемните лица, участвали при изземването на наркотика и формално приобщаване на писмените доказателства. Предмет на касационната проверка са решенията на апелативните съдилища и новите, въззивни присъди на окръжните съдилища, поради което

настоящият състав не се счита длъжен да отговори на посочените възражения, още повече, че непълнотата на доказателствата не е касационно основание.

Върховният касационен съд не споделя оплакването, че осъдителната присъда почива изключително на показанията на Ш., разпитан като свидетел по делото след сключване на споразумението. Фактическите изводи на Пловдивския апелативен съд са резултат от цялостна проверка на събраните пред първата инстанция доказателства, като на л. 10-12 от мотивите е направен внимателен и прецизен анализ на доказателствените източници-съпоставени са показанията на Ш. с тези на св. Г., М., Г. и с обясненията на подс. Г., обсъдени са писмените доказателства, които подкрепят заявеното от Ш., изложени са съществени аргументи защо не се кредитират с доверие обясненията на жалбоподателя. След комплексния анализ на доказателствената съвкупност въззивният съд е потвърдил установените от първата инстанция фактически положения. Изводът относно авторството на подс. Г. не почива единствено на показанията на бившия негов съпроцесник, поради което възражението на защитата е неоснователно. Въззивният съдебен акт съдържа убедителни съображения в подкрепа на фактическите и правни изводи на съда и подробен отговор на направените пред него възражения. Спазени са изискванията по чл. 339 от НПК и липсва основание за отмяна на решението.

Оплакването за допуснато нарушение на закона е мотивирано с доводи за липса на обективна съставомерност на извършеното, тъй като в нито един момент жалбоподателят не е осъществил фактическо владение върху инкриминираната марихуана. Възражението е обсъдено от апелативния съд и е отхвърлено с аргументи, които касационният състав споделя изцяло. Правилно е заключението, че за да е налице формата на изпълнително деяние "държане" не е необходимо деецът непосредствено, физически да държи вещта. Фактическата власт върху вещите, предмет на престъплението, се изразява в отношението на извършителя към тях като към свои, във възможността да упражнява контрол върху тях и да се разпорежда с тях. Съобразно приетите по делото факти, жалбоподателят е подпомогнал другия извършител при придобиването на марихуаната и след като по предварителната уговорка тя му е била доставена в личния му автомобил, е осъществил и фактическа власт върху нея /макар и за много кратко време/, както правилно е посочено в мотивите на въззивния съд. Материалният закон е правилно приложен и не са налице основания за оправдаване на жалбоподателя.

Оплакването за явна несправедливост на наказанието не е мотивирано с конкретни доводи. Върховният касационен съд намира, че както по размер, така и по начин на изтърпяване, наложеното наказание съответства на обществената опасност на деянието и на дееца и може да постигне целите, визирани в разпоредбата на чл. 54 от НК.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК, Върховният касационен съд, второ наказателно отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 302/21.05.2014 г. на Пловдивския апелативен съд, постановено по внохд № 154/2014 г.

Решението не подлежи на обжалване.